

Kázání 17. 5. 2026 (Letohrad)

Text: J 14, 15 - 21

Čtení: Mk 10, 17 – 21

John 14:15-21 ¹⁵ Milujete-li mne, budete zachovávat má přikázání; ¹⁶ a já požádám Otce a on vám dá jiného Přímluvce, aby byl s vámi navěky - ¹⁷ Ducha pravdy, kterého svět nemůže přijmout, poněvadž ho nevidí ani nezná. Vy jej znáte, neboť s vámi zůstává a ve vás bude. ¹⁸ Nezanechám vás osiřelé, přijdu k vám. ¹⁹ Ještě malou chvíli a svět mne už neužrjí, vy však mě uzřítte, poněvadž já jsem živ a také vy budete živi. ²⁰ V onen den poznáte, že já jsem ve svém Otci, vy ve mně a já ve vás. ²¹ Kdo přijal má přikázání a zachovává je, ten mě miluje. A toho, kdo mě miluje, bude milovat můj Otec; i já ho budu milovat a dám mu to poznat."

Milé sestry, milí bratři,

milujete – li mne budete zachovávat má přikázání. Tak to dnes čteme. Napadalo vás někdy jak se mají ty přikázání k lásce?

Na první pohled se zdá, že tam velká souvislost není – láska a nařízení, přikázání. Alespoň já to tak vnímám. Buď člověk má rád, miluje nebo dělá věci přikázané tak trochu z donucení, protože mu to někdo nařídil. Jako když nadřízený nařídí vyplnit nějaký úkol a podřízený, i když nemá třeba vůbec kladný vztah k nadřízenému, jde a ten příkaz prostě vyplní. Asi nejvíce, představuji si, to můžeme zažít ve složkách, které jsou založené na přísné hierarchii – typicky armáda, silové složky obecně. Nadřízený důstojník dává rozkazy a příkazy a služebně nižší hodnost je plní. I kdyby mu přišly totálně hloupé. Jdi pod palbou a zajmi nepřítel. Dokonce se mu ani smysl té úlohy nemusí zdát... .Protože prostě musí, rozkaz se plní. Je v tom potom něco lásky? (Já to vnímám, že nikoliv).

Přesto, sestry a bratři, tady nám to nějak souvisí. Milujete-li mne, budete zachovávat má přikázání.

Jestliže mě milujete, budete zachovávat přikázání. Tak je to i v životě, máme-li vztah. Jak to myslím? Dobré věci jsou důsledkem toho, že člověk má rád. Máme-li rádi svou práci, pak za námi bude i většinou pěkné dílo. Když budeme mít rádi svého partnera, pak nám nebude proti mysli mu třeba posloužit, něco pro něj/ní udělat. Rodiče mají rádi své děti a proto se pro ně i dost obětují. Vypadá to, že mít rád a milovat je podmínkou jakýchkoliv pozitivních vztahů a dokonce jakékoliv dobré práce. Teologicky: zachovávání přikázání je důsledkem Ježíšovy lásky. Jestliže máme rádi Pána Boha, pak nebudeme se chovat špatně k němu ani k ostatním. Jinými slovy: láska, milost, předchází činy a skutky. Už v Starém zákoně v Desateru máme uvedení do Dstera: Já jsem tě vyvedl z domu otroctví. Tedy i zde je ten osvobozující čin Boží lásky.

Sestry a bratři, toto je hodně důležité pro správné pochopení křesťanství. Křesťanství není v bázni, strachu před odplatou, trestem z nedodržování Zákona. Není to plnění příkazů Velkého bratra, Nejvyššího šéfa či generalisima. Děláme něco - zachováváme, protože milujeme a protože jsme uvěřili Pánu Bohu jeho lásku. Jednoduše první je láska a víra. Je to jasné?

Sestry a bratři, ale Jan to říká i naopak: Kdo přijal má přikázání a zachovává je, ten mě miluje. Jak je to v lidské společnosti, v mezilidském jednání? Podle mě si všímáme, co kdo dělá, jak se chová, jak přistupuje k druhému, ke svému bližnímu. Jestli znáte klasika Cimrmana, Vyšetřování ztráty třídní knihy, tak tam pan ředitel křičí a huláká na žáky a říká: „Proč si myslíte, že na vás takhle řvu, vždyť já vás mám RÁD“

Jaký je skutek pana ředitele? Řev na žáky. O čem to svědčí? O lásce, má skutečně RÁD? Možná je pan ředitel už jak se dnes říká dost vyhořelý, někdy to myslel i dobře, ale dnes jeho jednání a myšlení o přílišné lásce ke studentům nevyhovává. (Mimochodem v jednu chvíli ukazuje do lavic a říká o kvalitách jednotlivých žáků: Debil, blbeček, debil, blbeček, jen tam vzadu, to je výjimka, tam sedí dva blbečci vedle sebe). Co si pak pomyslet o panu řediteli? Jaký asi může mít vztah k žákům? Je to láska, nebo alespoň minimální respekt? Není. Přitom se tam mohl dostat psychickým vyhořením, panu řediteli

je třeba pomoci. Ono to platí nejen o ředitelích, to si přiznejme. Měli bychom pečovat o sebe, pečovat, abychom nevyhořeli . . . Nedovolme, bratři a sestry, aby psychika narušovala naši duchovnost.

O co člověku jde, jak je nasměrován, poznáme z činnosti, když maminka vstává v noci ke svému nemocnému dítěti, tak zde vidíme lásku, třeba. Když otec promine synovi jeho přešlapy a mladickou jankovitost, tam také poznáváme lásku. Láska je, když pamatujeme na druhé, nejen, že je neokrádáme, ctíme rodiče, a nechodíme za manželkami a manžely našich bratří a sester, ale více, že se rozdělíme o náš majetek s těmi, kteří to potřebují. To jsme četli v tom prvním čtení. Můžeme začít tím, že je začneme chápat, mluvíme s nimi, neopovrhujeme nikým, respektujeme je, respektujeme i třeba nepříjemné sousedy, bližní, bližní v církvi atd.

Sestry a bratři, pojďme dále. Ježíš nás tady ujišťuje o hlubokém a trvalém, láskyplném vztahu Božím k nám. Janův Ježíš si dává velkou práci s tím, aby zdůraznil roli Boha Otce a to, že Ježíš je s ním zajedno. Ve 14, 8 čteme: Kdo vidí mne, vidí Otce. Dnes jsme četli: A toho, kdo mě miluje, bude milovat můj Otec; i já ho budu milovat a dám mu to poznat."

Tato věc je provázaná, láskyplný vztah Ježíšův v učedníků, láskyplný vztah, ba jednota Boha a Ježíše a konečně i láskyplný vztah k učedníkům. Ti také milují svého Pána a Krista. Je to takové společenství lásky, společenství vzájemnosti.

To, že nás Ježíš má rád je dokázáno nejen v celém jeho příběhu, ale nyní i tím, že když nás připravoval na svůj odchod, zaslíbil ještě něco dalšího, vlastně někoho dalšího, zaslíbil nám Přímluvce. Tady, řecky Paraklét, což může být nejen přímluvce, ale dokonce advokát, zastánce a utěšitel. Jako s nimi byl Ježíš, tak s nimi a námi bude na věky i Přímluvce, tento náš zastánce.

Sestry a bratři, čas od času potřebujeme nějakého zastánce, člověka, který by se za nás postavil. Myslím, že je dospělé si toto přiznat. Ježíš počítá a posílá s Otcem tohoto Ducha svatého, který vystupuje i v náš prospěch. I tom konec konců vidíme komplexnost lásky, kterou má Boží Trojice pro nás. Na Ježíši poznáváme, že nás má rád, že nás nezanechává osiřelé, že nás má rád stejně jako Otec. Ježíš pro naše dobro posílá i svého Ducha – Přímluvce. Děkuje za to. AMEN